

Valutaloven af 22. December 1937 fik ved Lov Nr. 459 af 22. December 1939 forlænget Gyldighed til Udgangen af 1940. Begivenhedernes Udvikling efter den 9. April 1940 medførte imidlertid en fuldstændig Ændring af Forudsætningerne for denne Lovgivning, idet det i det store og hele kun blev muligt for Danmark at opretholde Handelssamkvem med *det europæiske Kontinent*; det engelske og det oversøiske Marked blev lukket baade som Forsyningsmarked og som Afsetningsmarked for danske Eksportvarer. Mangelen paa fri Valuta baade i Danmark og i de fleste af de Lande, med hvilke vi under de ændrede Forhold har kunnet komme i Forbindelse, har dernæst bevirket, at vor Samhandel med Udlandet i udstrakt Grad har maattet baseres paa *Clearing*, altsaa i Princippet saaledes, at der fra det enkelte Land kun kan indføres i Forhold til, hvad der kan betales i Form af Varer. Handelsaftaler i Forbindelse med Clearingaftaler er afsluttet med Tyskland, Italien og Finland og indledt eller paatænkt med en Række andre Lande. For de fleste af disse Lande gælder, at de ikke for Tiden er i Stand til at modtage danske Varer i samme Forhold, som vi er interesserede i at købe Varer derfra, og at Aftalerne derfor maa fastsætte bestemte *Grænser* for, hvad vi kan importere af de enkelte Varer, afvejet under Hensyn til de enkelte Varearters Betydning for Danmarks Økonomi (*Kontingentaftaler*).

Da vor Samhandel med Udlandet saaledes udelukkende vil komme til at finde Sted paa Basis af Statsaftaler i Forbindelse med Clearingaftaler, vil en *Kontrol med Indførselen* ved Hjælp af et Statsorgan fortsat være nødvendig, og det ikke alene af Hensyn til Overholdelsen af Aftalerne, men ogsaa af Hensyn til Fordelingen af Kontingenterne mellem de danske Importører. Den Omstændighed, at Mulighederne for Indførsel fra vort nuværende Hovedmarked for Landbrugsprodukter, Tyskland, ikke svarer til vor Eksport dertil, har imidlertid muliggjort en mere *liberal* Stilling til Indførselsproblemerne; de valutariske Hensyn, der tidligere begrundede Indførselsbegrænsninger, er ikke længer til Stede, men Hovedopgaven maa være at tilføre Landet alle de for Produktionens Opretholdelse nødvendige Varer, saaledes at den størst mulige Kompensation for vor Eksport samtidig opnaas. Allerede i en Meddelelse den 1. Juli angaaende fremtidig Tildeling af Valutaattester fik Importørerne Underretning om, at man for *Tysklands og Böhmen-Mährens* Vedkommende vilde være indstillet paa uden Hensyntagen til Bevillingshavernes hidtidige Import at give Bevillingen i Overensstemmelse med de fremkomne Begæringer — bortset fra Varegrupper, hvor særlige Forhold gjorde en Fordeling mellem Importørerne nødvendig. Paa dette Omraade blev altsaa det